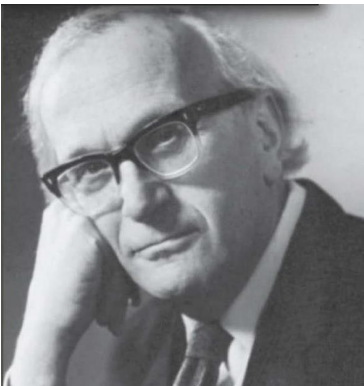

Ingredients of Nationhood: “Morality”

Timely Torah, December 26th 2021

Does Society Need Morality?

Herbert Lionel Adolphus Hart[a] FBA (1907–1992), usually cited as H. L. A. Hart, was an English legal philosopher, and a major figure in political and legal philosophy. He was Professor of Jurisprudence at Oxford University and the Principal of Brasenose College, Oxford. His most famous work is *The Concept of Law* (1961; 3rd edition, 2012), which has been hailed as "the most important work of legal philosophy written in the twentieth century". He is considered one of the world's foremost legal philosophers in the twentieth century, alongside Hans Kelsen.

1. Encyclopedia Britannica, "H.L.A. Hart"

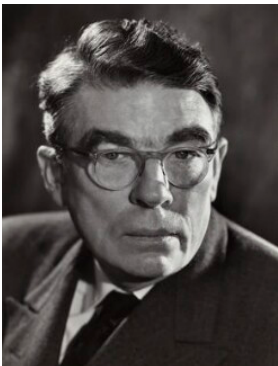
Although *The Concept of Law* is principally a work of legal philosophy, it contains some important discussions of topics in political and [moral philosophy](#). Hart's first major contribution to political philosophy occurred in his 1955 [essay](#) "Are There Any Natural Rights?" In that essay he briefly introduced a theory of political obligation that has come to be known as the "principle of fair play" (later elaborated by the American political

philosopher [John Rawls](#)). That is, he contended that anyone who benefits greatly from the presence of some institution is morally required to bear a [commensurate](#) share of the burden of sustaining that institution's existence. Although the principle of fair play has often come under attack in the decades since Hart fleetingly propounded it, the theory continues to be espoused by some present-day political philosophers.

Hart's most-sustained entry into political disputation occurred in 1963, with the publication of *Law, Liberty, and Morality*. He wrote in the liberal tradition of English philosopher and economist [John Stuart Mill](#) in arguing that homosexual intercourse between consenting adults should not be legally proscribed. [Invoking](#) and defending Mill's "harm principle," which maintains that no activity can legitimately be outlawed unless the activity causes nontrivial harm to somebody other than the participants, Hart submitted that [consensual](#) intercourse between adult homosexuals does not cause any detriment that would [suffice](#) to satisfy the harm principle. In particular, the mere fact that certain sexual practices cause offense to some people who are aware of their occurrence does not [constitute](#) harm of any kind that would render [legitimate](#) the prohibition of those practices.

2. Encyclopedia Britannica, "utilitarianism"

utilitarianism, in [normative ethics](#), a tradition stemming from the late 18th- and 19th-century English philosophers and economists [Jeremy Bentham](#) and [John Stuart Mill](#) according to which an action (or type of action) is right if it tends to promote [happiness](#) or pleasure and wrong if it tends to produce unhappiness or pain—not just for the performer of the action but also for everyone else affected by it. [Utilitarianism](#) is a species of [consequentialism](#), the general doctrine in [ethics](#) that actions (or types of action) should be evaluated on the basis of their consequences. Utilitarianism and other consequentialist theories are in opposition to [egoism](#), the view that each person should pursue his or her own self-interest, even at the expense of others, and to any [ethical](#) theory that regards some actions (or types of action) as right or wrong independently of their consequences (see [deontological ethics](#)). Utilitarianism also differs from ethical theories that make the rightness or wrongness of an action dependent upon the motive of the agent—for, according to the utilitarian, it is possible for the right thing to be done from a bad motive. Utilitarians may, however, distinguish the aptness of praising or blaming an agent from whether the action was right.

Patrick Arthur Devlin, Baron Devlin, PC, FBA (25 November 1905 – 9 August 1992) was a British judge and legal philosopher. The second-youngest English High Court judge in the 20th century, he served as a Lord of Appeal in Ordinary from 1960 to 1964. In 1959, Devlin headed the Devlin Commission, which reported on the State of Emergency declared by the colonial governor of Nyasaland. In 1985 he became the first British judge to write a book about a case he had presided over, the 1957 trial of suspected serial killer John Bodkin Adams. Devlin was involved in the debate around homosexuality in British law; in response to the Wolfenden report, he argued, contrary to H. L. A. Hart, that a common public morality should be upheld.

3. The Enforcement of Morals, Lord Devlin 1965

It is not possible to set theoretical limits to the power of the State to legislate against immorality. It is not possible to settle in advance exceptions to the general rule or to define inflexibly areas of morality into which the law is in no circumstances to be allowed to enter. Society is entitled by means of its laws to protect itself from dangers, whether from within or without. Here again I think that the political parallel is legitimate. The law of treason is directed against aiding the king's enemies and against sedition from within. The justification for this is that established government is necessary for the existence of society and therefore its safety against violent overthrow must be secured. But an established morality is as necessary as good government to the welfare of society. Societies disintegrate from within more frequently than they are broken up by external pressures. There is disintegration when no common morality is observed and history shows that the loosening of moral bonds is often the first stage of disintegration, so that society is justified in taking the same steps to preserve its moral code as it does to preserve its government... the suppression of vice is as much the law's business as the suppression of subversive activities.

Stanford Example

4. Positive and Negative Liberty, *Stanford Encyclopedia of Philosophy*, *First published Thu Feb 27, 2003; substantive revision Fri Nov 19, 2021*

Imagine you are driving a car through town, and you come to a fork in the road. You turn left, but no one was forcing you to go one way or the other. Next you come to a crossroads. You turn right, but no one was preventing you from going left or straight on. There is no traffic to speak of and there are no diversions or police roadblocks. So you seem, as a driver,

to be completely free. But this picture of your situation might change quite dramatically if we consider that the reason you went left and then right is that you're addicted to cigarettes and you're desperate to get to the tobacconists before it closes. Rather than *driving*, you feel you are *being driven*, as your urge to smoke leads you uncontrollably to turn the wheel first to the left and then to the right. Moreover, you're perfectly aware that your turning right at the crossroads means you'll probably miss a train that was to take you to an appointment you care about very much. You long to be free of this irrational desire that is not only threatening your longevity but is also stopping you right now from doing what you think you ought to be doing.

This story gives us two contrasting ways of thinking of liberty. On the one hand, one can think of liberty as the absence of obstacles external to the agent. You are free if no one is stopping you from doing whatever you might want to do. In the above story you appear, in this sense, to be free. On the other hand, one can think of liberty as the presence of control on the part of the agent. To be free, you must be self-determined, which is to say that you must be able to control your own destiny in your own interests. In the above story you appear, in this sense, to be unfree: you are not in control of your own destiny, as you are failing to control a passion that you yourself would rather be rid of and which is preventing you from realizing what you recognize to be your true interests. One might say that while on the first view liberty is simply about how many doors are open to the agent, on the second view it is more about going through the right doors for the right reasons.

The World of Freedom From

חירותנו וביעור חמץ.

אלה השנים המסמנים לנו את חג הגאולה, חג הפסח, זמן חירותנו. ולרות מה אנחנו למדים מאלה שני הנושאים הללו התלויים זה בזה? התשובה הנצחית היא, שתנאי הגאולה שנים המה: החירות העצמית, חירות הגוף מכל שיעבוד זה, מכל שיעבוד הכופה את צלם אלהים אשר באדם להיות משועבד לכל כח אשר הוא מוריד את ערכו, את תפארת גדולתו והדרת קדשו, והחירות הזאת אינה נקנית

כִּי־אֵם עַל־יַדִּי חִירוֹתָהּ שֶׁל הַנְּשָׁמָה, חִירוֹת הָרוּחַ מִכָּל מֶה שֶׁהוּא מִטָּה אוֹתָהּ מִמְּסִילָתָהּ הַיְשֵׁרָה וְהַאִתְּנָה הַיְצוּקָה בְּמַהוּתוֹ הָעֲצֵמִית, — אֲבָל אֱלֹהִים שְׁנֵי סוּגֵי הַחִירוֹת אֵינֶם בָּאִים, וְאִין הָאָדָם בְּתוֹר אִישׁוּיֹת פְּרִטִית וְלֹא הָעַם בְּתוֹר קִיבוּץ שֶׁלֶם בְּעַל רוּחַ מִיּוֹד זִכָּה לָהֶם, כִּי־אֵם עַל־יַדִּי הַבִּיעוּר מִכָּל גְּבוּלוֹ אֵת כָּל דָּבָר הַמַּעֲכֵב אֶת חִירוֹתָיו, שֶׁזֶה חֲמָצוֹ, הַשְּׂאוֹר שֶׁבְּעִיסָהּ, שֶׁהִזְיָקוּ מִצּוֹי בְּיוֹתֵר בַּעַת אֲשֶׁר אוֹר שֶׁל גְּאוּלָּה מִתְּנוּצָץ עָלָיו.

ההבדל שבין העבד לבן־החורין איננו רק הבדל מעמדי, מה שבמקרה זה הוא משועבד לאחר וזה הוא בלתי־משועבד. אנו יכולים למצא עבד משכיל שרוחו הוא מלא חירות, ולהיפך בן־חורין שרוחו הוא רוח של עבד. החירות הצביונית היא אותו הרוח הנשאה, שהאדם וכן העם בכלל מתרומם על ידה להיות גאון להעצמות הפנימית שלו, להתכונה הנפשית של צלם אלהים אשר בקרבנו, ובתכונה כזאת אפשר לו להרגיש את חייו בתור חיים מגמתיים, שהם שוים את ערכם. מה שאין כן בבעל הרוח של העבדות, שלעולם אין תכן חייו והרגשתו מאירים בתכונתו הנפשית העצמית, כי־אם במה שהוא טוב ויפה אצל האחר השולט עליו איזה שליטה שהיא, בין שהיא רשמית בין שהיא מוסרית, — במה שהאחר מוצא שהוא יפה וטוב. ואנחנו לאורה הפנימי של החירות העצמית הזאת, חרות על הלוחות, אל הקרא חרות אלא חירות", נסע ונלך להבליט יותר ויותר את עצמאותנו הרעננה הפנימית, שקנינו ע"י גילוי שכינה, אותה החירות שקנינו ע"י הפלא הגדול היחיד בעולם, שנעשה עמנו בעת שגאלנו ה' יתברך וגאל את אבותינו ממצרים לחירות עולם. ... יִהְיֶהנוּ בְּנֵי־מַלְכִים, וְעַם שֶׁהַחִירוֹת

6. Talelei Chaim, Pesach

הנה, ראשית כל, ספר החינוך מלמד אותנו יסוד גדול מאוד בעניין ספירת העומר, ונבאר את דבריו בלשונו. כידוע, בפסח יצאנו לחירות עולם. למעשה, עיקר הדגש של פסח הוא בכך שחדלנו מלהיות עבדים לפרעה ולמצרים, יצאנו מתוך טומאתם ואנו בני חורין, בלי עול של מצרים. פסח הוא אור החירות. ואולם, אם נתבונן נא, נבוא ונשאל - האם החירות היא תכלית לעצמה? האם העיקר הוא שאין אנו עבדים לפרעה ולמצרים? הלא לכאורה החירות היא רק תואר שולל - אני לא עבד. החירות אומרת מה אני לא - איני עבד, ואולם - מה אני כן? מהו תוכן חי? מהיא המהות שלי? זה לכאורה אינו כלול בבחינת החירות. והנה באמת בפסח העיקר התמקד בשחרור מעול הגויים, אך לא קבלנו עלינו באופן בהיר ומאיר את הדבקות בה' וההשתייכות אליו. בשבועות, מתן תורה, קיבלנו עלינו את מלכותו של הקב"ה ואת עבדותו, קיבלנו את תוכן החיים שלנו, הלא היא התורה, שהיא מגמת חיינו.

נמצא שבפסח עדיין לא הושלמה המהות של עם ישראל, שכן בפסח רק נשללה העבדות של מצרים מאיתנו, וכביכול כעת אנו לא עבדים למצרים, אך עדיין לא התבררה המדרגה האמיתית שלנו, מה אנו כן, ולא רק מה איננו, אלא מהי מהות החיים שלנו. רק בשבועות, מתן תורה, בו עמדנו למרגלות הר סיני, התנוצצה בנו המדרגה העצמית של ישראל, המדרגה של ממלכת כהנים וגוי קדוש, עם ה' שקבל את התורה ופועל להנחיל ולהאיר אותה בעולמות כולם.

והנה זהו דבר יסודי ועמוק מאוד. לפעמים אדם עלול לחשוב, שהעיקר שיהיה חופשי ולא יהיה עליו אדונים אחרים. הוא רוצה חופש. ואולם, החופש איננו תוכן חיובי, דבר בעל משמעות שממלא את החיים בשליחות ובעניין יקר וחשוב. החירות היא רק שלילה

של שעבוד לאחרים. ואולם מהו האדם עצמו, מהי עצמיותו, מהו תוכן חייו העצמיים? זוהי מדרגה גבוהה יותר מהחירות, זוהי כבר התגלות של העצמיות. לא רק שלילה של הגורמים הזרים, אלא התגלות של האני האמיתי והעצמי של האדם.

Freedom Today

As long as within our hearts
The Jewish soul sings,
As long as forward to the East
To Zion, looks the eye –

Our hope is not yet lost,
It is two thousand years old,
To be a free people in our land
The land of Zion and Jerusalem.

7. Talelei Chaim, Pesach

"עם קדוש" או רק 'עם חופשי'?

בדור האחרון, זכינו ב"ה וב"ש לעלות לארץ ישראל ולצאת מעול מלכות הגוים, וב"ה שאנו בריבונות של עם ישראל, ואין אנו כפופים למלכות של גוים, כמו שהיינו בגלות, שהיינו תחת פריצים ומלכי גוים נוצרים ומוסלמים וכיוצא בזה, והיום אנו ב"ה בארץ ישראל בלי עול הגוים עלינו, אמנם עדיין יש פחדנות מהגוים שצריכים אנו לאזור עוז וגבורה וללכת אחר ה', ולצאת מכל רפיסות מול הגוים כולם, ומכל מקום, ב"ה מצבנו היום שונה בתכלית ממה שהיינו בגלות, ואין אנו תחת ממשלת גוים, אלא בשלטון יהודי ב"ה. והנה, בדורות האחרונים עם ישראל התאמץ לצאת מעול הגוים ולעלות ארצה. והנה, רבים חרתו על דגלם את החופש, 'להיות עם חופשי בארצנו'. ובאמת זהו דבר גדול שלא נהיה תחת עול הגוים. ואולם, האם זוהי התחנה הסופית? זהו הדגל הגדול ביותר שאנו יכולים להרים על נס, לא להיות עבדים? לא! אנו צריכים להגיע למדרגה גבוהה הרבה יותר, אנו לא רק צריכים להיות בני חורין מהגוים, אנו צריכים להיות אור לגוים, אנו צריכים להיות עם קדוש, עם שיש בו התגלות אלהית עליונה ואדירה, אור מלכו של עולם, שכל השמים ושמי השמים לא יכללוהו, הנה הוא יתברך רוצה לשכון בנו ולרוממנו בקדושה אלהית עליונה, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, לא רק עם חופשי, עם שאיננו עבד, אלא עם קדוש. וכי האם יש אדם שמרגיש כבוד ובעל מדרגה שכששואלים אותו מהו אז הוא אומר שאיננו עבד? ומה אתה כן? מהי משמעות חייך? איזה תוכן אתה מאיר לעולם!?

עם ישראל הוא עם קדוש, עם עליון, עם שבא להאיר ולרומם את כל העולמות אל מרומי האצילות האלהית. הוא איננו רק עם חופשי, בלי עול. הוא עם שמלא תוכן חיובי, להמשיך את ההארה האלהית אל העולמות כולם. זוהי התורה. זוהי מדרגת חג השבועות.